

ingendera finnas nu några kännestreck. Det är icke alldeles omöjligt, att den första haft kännestreck till **k**, möjligen ock varit **n**; den andra kan icke hava haft kännestreck på vänstra sidan.

Inskriften har alltså innehållit följande runor:

Begynnelse raden: — **ir · brupr letu : i** —

Slutraden: — **pena yfir · ioril** —

Det begynnande — **ir** måste vara slutet av nom. pl. mask. (**pe**)**ir**, som jämte **brupr** sammanfattat två eller flera föregående personnamn. Jfr Ög. 2 Orlunda (**pe**)**ir** : (**b**)**rupr** : **le[t]u** Ett rätt ansenligt stycke fattas alltså i denna ända. Staven efter **letu** : har förmodligen tillhört **l** i ***lekia** 'lägga', som troligen slutat raden och motsvarats i början av andra raden av det ***sten**, som måste tänkas framför **pena**. Av denna ända av stenen saknas sålunda jämförelsevis litet.

Till namnet **ioril** finnes eljest ingen motsvarighet bland nordiska namn, varför det torde vara felläst för **porkl** *porkil*, jfr **purkl** Ög. 32, vilket icke synes alldeles omöjligt, då en sänka löper i riktning av kännestrecket till **r k**, eller möjligen för **poril** -, hörande till mansnamnet *pōrils*, jfr gen. sing. **purils** (?) T 69 Trägården, Varnhems sn, Valle hd, Vgl., eljest **porkisl**, **porgisl**, **porkils**, **purhils** o. s. v.

Efter detta namn måste en beteckning hava följt av Torkels förhållande till de bröder, som läto lägga stenen; förmodligen var han deras fader.

Översättning: (X. och Y.), bröderna, läto (lägga) denna (sten) över Torkel (sin fader).

53. Väversunda kyrka, Dals hd.

Pl. XVIII. Fig. 5. (B. 921.)

Litteratur: B. 921; L. 1662; W. 189; *Ransakning* 1667—84; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland* 2, s. 646.

Efter att läsningen av Ög. 51 och 52 anförts, yttras i *Ransakning*: »Noch een steen mitt för wapnhusett sunnan till, doch uthan bookstäfwors uthredelse, så fraupt icke någon med them bekant, kommer i egen person.» Även L. 1662 betecknar inskriften som svårsläslig och meddelar blott slutet av densamma.

Runstenen är nu försvunnen, och dess utseende är känt blott genom teckningen B. 921.

Enligt denna teckning är av runstenen blott ena ändan i behåll, 1,10 m i längd, 74 cm i bredd och med utseende av att vara en kalkhäll, rikt ornerad på mittytan och med runorna med foten inåt inom linier längs kanterna.

Det förefaller, som om runorna gått utefter stenens alla fyra sidor, ty i hörnet mellan den bevarade kortsidan och den längsta bevarade långsidan finnas två parallella gränslinier,

